

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

N. WAHL

представено на 20 март 2014 година¹

Дело C-255/13

I

срещу

Health Service Executive

(Преюдициално запитване, отправено от High Court (Ирландия))

„Координация на системите за социална сигурност — Членове 19 и 20 от Регламент (ЕО) № 883/2004 — Понятията „престой“ и „пребиваване“ — Член 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 —

Гражданин, който пребивава в една държава членка поради сериозно заболяване по време на почивка във втора държава членка — Престой във втората държава членка в продължение на повече от единадесет години поради това състояние и липсата на достъпно лечение в първата държава членка“

1. Здравословни проблеми могат да се появят неочаквано по време на почивка в друга държава членка. В подобни случаи координацията на системите за социална сигурност в ЕС — осъществена първоначално с Регламент (ЕИО) № 1408/71², а понастоящем с Регламент (ЕО) № 883/2004³ — прави възможно получаването на лечение в държавата членка по престой, разходите за което трябва да се възстановят от държавата членка по пребиваване. Ако обаче лечението в чужбина продължава особено дълго време, има ли право държавата членка по пребиваване да преустанови едностранно покриването на тези разходи поради голямата продължителност? С други думи, може ли самото упражняване на предоставеното от тези регламенти право в крайна сметка да доведе до загубването му?

2. За г-н I ваканционното пътуване с партньорката му далеч от дома му в Ирландия се оказва, както единствено бих могъл да го опиша, злополучно. Поради различни причини понастоящем той живее на мястото, където се разболява — в Германия, за да се лекува там. В известен смисъл той е нещо като „медицински бежанец“. Тъй като обаче остава в Германия в продължение на повече от единадесет години, Irish Health Service Executive (наричана по-нататък „HSE“) и ирландското правителство твърдят, че повече не е възможно г-н I да се счита за лице, пребиваващо в Ирландия. HSE следователно обявява, че преустановява плащането на разходите за лечението на г-н I, което решение е в основата на производството пред запитващия съд.

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — Регламент на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26).

3 — Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82, поправка в ОВ L 33, 7 февруари 2008 г., стр. 12), изменен с Регламент (ЕО) № 988/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. (ОВ L 284, стр. 43), Регламент (ЕС) № 1244/2010 на Комисията от 9 декември 2010 г. (ОВ L 338, стр. 35) и Регламент (ЕС) № 465/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. (ОВ L 149, стр. 4).

I – Правен контекст

A – Регламент № 883/2004

3. Членове 19 и 20 от Регламент № 883/2004 по същество заменят член 22 от Регламент № 1408/71⁴.

4. Член 19 („Престой извън компетентната държава членка“) предвижда:

„1. Освен ако друго не е предвидено в параграф 2, осигуреното лице и членовете на неговото семейство, които имат престой в държава членка, различна от компетентната държава членка, имат право на обезщетения в натура, които са необходими по медицински причини по време на престоя им, като имат предвид същността на обезщетенията и очакваната продължителност на престоя. Тези обезщетения се предоставят от името на компетентната институция, от институцията по мястото на престой в съответствие с разпоредбите на прилаганото от тази институция законодателство, като на осигурени към посоченото законодателство“.

5. Член 20 („Придвижване с цел получаване на обезщетения в натура — Разрешително за получаване на подходящо лечение извън държавата членка по пребиваване“) посочва следното:

„1. Освен ако друго не е предвидено в настоящия регламент, осигуреното лице, което се придвижва до друга държава членка с цел получаване на обезщетение в натура по време на престоя си там, иска разрешение от компетентната институция.

2. Осигурено лице, което е получило разрешение от компетентната институция да замине за друга държава членка с цел получаване подходящо за състоянието му лечение, получава обезщетенията в натура, предоставени от името на компетентната институция, от институцията по мястото на престоя, в съответствие с разпоредбите на прилаганото от нея законодателство като на осигурено съгласно посоченото законодателство лице. Разрешителното се дава, когато въпросното лечение е сред обезщетенията, предвидени от законодателството в държавата членка, в която пребивава съответното лице и в която то не може да получи това лечение в срока, който е оправдан от медицинска гледна точка, като се вземе предвид неговото текущо здравословно състояние и вероятното развитие на неговото заболяване.

[...]“.

4 — Член 90, параграф 1 от Регламент № 883/2004 отменя Регламент № 1408/71, считано от датата на прилагане на Регламент № 883/2004 (1 май 2010 г.).

Б – Регламент № 987/2009

6. Член 11 („Елементи за определяне на пребиваването) от Регламент (ЕО) № 987/2009⁵ предвижда:

„1. При различия в становищата на институциите на две или повече държави членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага [Регламент № 883/2004], тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната и информацията относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват:

- a) продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави членки;
- б) положението на лицето, включително:
 - i) естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост;
 - ii) семейното положение и роднинските връзки на лицето;
 - iii) упражняването на неплатена дейност;
 - iv) когато става въпрос за студенти, източникът на техните доходи;
 - v) жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му;
 - vi) държавата членка, в която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане.

2. Когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в параграф 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице“.

II – Факти, производство и преюдициален въпрос

7. Г-н I е ирландски гражданин. Той е работил както в Ирландия, така и в Обединеното кралство. През лятото на 2002 г., на 45-годишна възраст, той е на почивка в чужбина с партньорката си г-жа В, румънска гражданка.

8. По време на почивката си жалбоподателят е приет по спешност в Universitätsklinikum Düsseldorf (наричана по-нататък „Uni Klinik“) (Германия). Първоначално на г-н I е поставена диагноза тетанус, но впоследствие се оказва, че той страда от рядка форма на двустранен инфаркт на мозъчния ствол. Изглежда, че затруднението при определяне на диагнозата му, заедно с въздействието на инфаркта, са довели до тежка квадриплегия и загуба на двигателните

⁵ — Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 284, стр. 1).

функции. Скоро след май 2003 г. е установено, че г-н I страда от генетична мутация, която засяга състава на кръвта му, фактор, който изисква постоянно наблюдение и лечение. Освен това след началото на производството пред High Court му е поставена диагноза рак, поради което той също получава лечение⁶.

9. Така от август 2002 г. г-н I е сериозно болен и се нуждае от постоянни грижи и внимание от консултантите на Uni Klinik. Понастоящем той е постоянно в инвалидна количка и може да използва в много ограничена степен своите крайници. След изписването си от болницата през 2003 г. живее с г-жа В, която се грижи за него. Те живеят под наем в Дюселдорф, в апартамент, който е пригоден за използване на инвалидна количка.

10. Г-н I получава помощ за лица с увреждания от Ирландия⁷ и малка пенсия за осигурителен стаж от Обединеното кралство. Той не получава никаква помощ или обезщетение от Германия. Г-н I посочва, че е принуден да живее в Германия — държава членка, с която има само ограничена връзка — поради здравословното си състояние и нуждата да получава продължаващо лечение, но че желае да се завърне в Ирландия. По-конкретно г-н I посочва, че не разполага с банкова сметка в Германия и не притежава никаква собственост в Германия, но разполага с банкова сметка в Ирландия и поддържа редовна връзка с двете си деца в Ирландия (родени съответно през 1991 г. и 1994 г.). Той не говори немски език и не е правил опити да се интегрира в германското общество.

11. Според преюдициалното запитване г-н I е работил за кратко след заболяването си. На няколко пъти между 2004 г. и 2007 г. той изнася лекции срещу възнаграждение в университета в Дюселдорф с помощта на г-жа В. За целите на германската система за социална сигурност г-жа В декларира този доход като получен от г-н I, тъй като тя е регистрирана съгласно тази система. Освен това тя се съгласява да бъде освободена от работа поради съкращаване на длъжността през 2004 г., за да се грижи постоянно за г-н I. Тя получава обезщетение за безработица от Германия. Според High Court германският еквивалент на добавката за чужда помощ е отказан на г-жа В по причини, че г-н I е лице, пребиваващо в Ирландия, и че ирландската осигурителна схема не предвижда подобна добавка.

12. След като заболява, г-н I пътува твърде рядко в чужбина. През 2004 г. той пътува до Лисабон (Португалия), за да изнесе лекция, и освен това пътува няколко пъти до Ирландия, последно през 2009 г. С оглед на състоянието му обаче High Court посочва, че страните са съгласни, че за г-н I е почти невъзможно да пътува, поне не с редовните авиолинии.

13. Разходите във връзка с грижите за г-н I в Германия първоначално се покриват съгласно формуляр Е 111, издаден от Ирландия⁸. Този формуляр попада в обхвата на член 19 от Регламент № 883/2004, който предвижда, че осигурено лице, което има престой в държава членка, различна от компетентната държава членка, има право на обезщетения в натура, които са необходими по медицински причини по време на престоя им, като се имат предвид същността на обезщетенията и очакваната продължителност на престоя.

6 — За пълнота трябва да се спомене и че през март 1998 г. г-н I получава инфаркт.

7 — Както посочва Комисията, съгласно 70, параграф 4 от Регламент № 883/2004 помощите в приложение X към този регламент се предоставят изключително в държавата членка, в която пребивава заинтересованото лице, в съответствие с нейното законодателство и за сметка на институцията по място на пребиваване.

8 — Видно от акта за преюдициално запитване обаче, г-н I не е получавал такъв формуляр преди заминаването си на почивка през лятото на 2002 г.

14. През март 2003 г. HSE променя статута на г-н I, като от този момент нататък му се издава формуляр E 112, който впоследствие е бил подновяван двадесет или повече пъти. Този формуляр съответства на член 20 от Регламент № 883/2004, който урежда положението на осигурено лице, на което е разрешено от компетентната институция да отиде в друга държава членка с цел да получи там подходящо за неговото състояние лечение.

15. На 25 ноември 2011 г. HSE отказва подновяването на формуляр E 112 за г-н I, тъй като според този орган за целите на социалноосигурителното законодателство на ЕС г-н I пребивава в Германия. Г-н I подава жалба пред High Court, с искане HSE да бъде задължен да продължи да му издава формуляр E 112.

16. Тъй като изпитва съмнения относно тълкуването на член 19, параграф 1 и член 20, параграфи 1 и 2 от Регламент № 883/2004, High Court решава да спре производството и да постави на Съда следния въпрос:

„Трябва ли осигурен гражданин на държава членка („първата държава членка“), който е тежко болен в продължение на единадесет години в резултат на сериозно заболяване, проявило се за първи път, докато лицето пребивава в първата държава членка, но е на почивка в друга държава членка („втората държава членка“), да се счита, че „има престой“ в тази втора държава членка за този период за целта или на член 19, параграф 1, или, алтернативно, на член 20, параграфи 1 и 2 от Регламент № 883/2004, когато въпросното лице е било действително принудено, поради сериозното си заболяване и удобството да се намира в близост до специализирано медицинско лечение, да остане физически в тази държава членка за този период?“.

17. В акта за преюдициалното запитване High Court иска от Съда да приложи бързото производство съгласно член 105, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда. По предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат председателят на Съда отхвърля това искане с определение от 18 юли 2013 г.

18. Г-н I, HSE, ирландското, гръцкото и нидерландското правителство и Комисията представят писмени становища. В съдебното заседание на 29 януари 2014 г. г-н I, HSE, ирландското правителство и Комисията излагат устно становищата си.

III – Анализ

A – Общи бележки

19. Ако оставим за малко настрана трагичните факти по това дело, то безспорно повдига един интересен и значим въпрос.

20. Безспорно е, че преди ваканционното пътуване до Германия г-н I пребивава в Ирландия. Следователно с отправения преюдициален въпрос High Court по същество иска да узнае дали с оглед на обстоятелствата по настоящото дело повече не може да се счита, че г-н I има само „престой“ в Германия за целите на член 1, буква к) и членове 19 и 20 от Регламент № 883/2004.

21. Вземам предвид факта, че след като му е отправена покана да изрази своята позиция по нуждата от съдебно заседание, ирландското правителство отговаря, че желае Съдът да съсредоточи вниманието си по-скоро върху понятието за престой, отколкото върху това за пребиваване, което безспорно не се съдържа в текста на отправения преюдициален въпрос. Както обаче ще доразвия по-нататък, тези понятия са вътрешно свързани. Струва ми се невъзможно да заобиколя понятието за пребиваване при тълкуването на това за престой, както се посочва в членове 19 и 20 от Регламент № 883/2004.

22. В по-широк план, този случай повдига и въпрос, който е потенциално деликатен от политическа и икономическа гледна точка, а именно дали държава членка може да „изнася“ в други държави членки цената за предоставянето на медицинско лечение на лицата, които са с пребиваване в нея. Така гръцкото правителство твърди, че ирландските органи не могат да се позовават на член 11 от Регламент № 987/2009 едностранно. Този въпрос се поставя особено остро, когато такова лечение надвишава обичайните разходи, свързани с подобно лечение в държавата членка по пребиваване. От друга страна, тъй като историята на г-н I е доста необичайна, тя очевидно не може да се разглежда като типичен случай.

23. Изглежда, че някои параметри в настоящото преюдициално запитване са твърдо установени от запитващата юрисдикция чрез термините, използвани при формулирането на въпроса. В действителност High Court описва конкретните обстоятелства по настоящото дело като положение, „[при което] въпросното лице е било действително принудено, поради сериозното си заболяване и удобството да се намира в близост до специализирано медицинско лечение, да остане физически в тази държава членка за този период“.

24. Освен това, с оглед на факта, че г-н I не е в състояние да пътува (поне не и с редовните авиолинии), High Court посочва в акта за преюдициално запитване, че не се твърди, че г-н I би могъл или би трябвало към този момент да се върне в Ирландия за целите на медицински преглед, за да получи предварително разрешение за лечение в чужбина.

25. Във всеки случай, не е напълно ясно дали в действителност е възможно г-н I да получава съпоставимо лечение в Ирландия. Г-н I твърди, че подобно лечение не е достъпно (или най-малкото че HSE не е било в състояние да му предложи такова лечение, като същевременно удовлетвори и допълнителните му изисквания за грижи, например нуждата от подходящо жилищно настаняване). От своя страна HSE твърде парадоксално посочва в писменото си становище, че цената на лечението на г-н I в Германия е значително по-ниска от цената на лечението му в Ирландия, ако той се завърне⁹. Във всеки случай това е фактически въпрос и следователно трябва да се реши от националния съд.

26. В следващите точки ще започна с разглеждането на понятието „пребиваване“, понятие, което Съдът вече неколkokратно е разглеждал. След това ще анализирам понятието „престой“ с оглед на обстоятелствата по делото и доводите, изложени от страните, които са представили становища пред Съда.

27. Накрая, следващите пояснения са необходими във връзка с приложимостта на Регламент № 883/2004 *rationae temporis*. Въпреки че Регламент № 1408/71 се е прилагал, когато г-н I неочаквано е заболял, впоследствие този регламент е бил заменен от Регламент № 883/2004. Както обаче посочва Комисията, материалноправното положение по този въпрос като цяло не

⁹ — От изпратената на Съда преписка по делото обаче изглежда и че според представителите на HSE подобно лечение е достъпно в Ирландия (вж. *inter alia* електронно писмо от 19 септември 2011 г. между HSE и г-н I). Това е потвърдено по време на съдебното заседание.

се е променило съгласно новия регламент¹⁰. Във всеки случай оспореното решение на HSE, с което се отказва покриване на бъдещите разходи за лечението на г-н I, е взето на 25 ноември 2011 г. и следователно след влизането в сила на Регламент № 883/2004. Ето защо ще основа своята преценка на по-новия регламент в съответствие с текста на преюдициалния въпрос.

Б – *Понятието „пребиваване“ съгласно Регламент № 883/2004*

28. Съгласно член 1, буква й) от Регламент № 883/2004, „пребиваване“ означава мястото, където лицето обичайно пребивава.

29. Това скромно определение се основава на практиката на Съда, която предоставя допълнителни насоки относно това понятие. В действителност доста отрано Съдът поддържа във връзка с режима, приложим към работниците съгласно Регламент № 1408/71, че пребиваването е „където е разположен и обичайният център на интереси на работника“, и че „когато даден работник има стабилна заетост в държава членка, съществува презумпция, че той пребивава в тази държава, дори ако той е оставил семейството си в друга държава“¹¹. Последната презумпция понастоящем е отразена в член 11, параграф 3 от Регламент № 883/2004. Следователно пребиваването е приравнено на центъра на интересите на едно лице.

30. Поради това съображение едно осигурено лице не може да има едновременно обичайно пребиваване в две или повече държави членки¹².

31. По отношение на релевантните критерии за установяване на центъра на интересите на едно лице Съдът поддържа в Решение по дело Swaddling, че „по-специално трябва да се отчита семейното положение на зетото лице; причините, които са го подтикнали да се премести; продължителността и непрекъснатостта на неговото пребиваване; фактът (когато случаят е такъв), че то е трайно заето; и неговото намерение, както става видно от всички обстоятелства“¹³.

32. Понастоящем тези критерии са отразени в член 11 от Регламент № 987/2009, както се посочва в съображение 12 от преамбюла на този регламент¹⁴. Както по същество твърдят гръцкото и нидерландското правителство и Комисията, въпреки че тази разпоредба се отнася до несъгласие между компетентните институции на две или повече държави членки и следователно не се прилага пряко към случая пред запитващата юрисдикция, тя не съдържа полезен списък, кодифициращ релевантните критерии за установяване на пребиваването на осигурено лице. Съгласен съм с г-н I, нидерландското правителство и Комисията, че списъкът не е изчерпателен¹⁵, и с г-н I и Комисията, че не е установен йерархичен ред за критериите, посочени в член 11, параграф 1. В действителност от изключително значение е да се има предвид, че в Решение по дело Swaddling Съдът е изяснил, че „продължителността на пребиваване в държавата членка [...] не може да се разглежда като вътрешен елемент на понятието за пребиваване“¹⁶.

10 — Вж. обаче точка 46 по-долу и бележки под линия 39 и 41.

11 — Вж. Решение от 17 февруари 1977 г. по дело Di Paolo (76/76, Recueil, стр. 315, точки 17 и 19); вж. и Решение от 8 юли 1992 г. по дело Knoch (C-102/91, Recueil, стр. I-4341, точки 21 и 22).

12 — Вж. Решение от 16 май 2013 г. по дело Wencel (C-589/10, точки 48 и 51).

13 — Решение от 25 февруари 1999 г. (C-90/97, Recueil, стр. I-1075, точка 29).

14 — Съображение 12 гласи следното: „Много от предвидените в настоящия регламент мерки и процедури имат за цел да осигурят по-голяма прозрачност относно критериите, които трябва да се прилагат от институциите на държавите членки съгласно Регламент № 883/2004. Такива мерки и процедури произтичат от практиката на [Съда], решенията на Административната комисия и повече от 30 години опит в осъществяване на координацията на системите за социална сигурност в контекста на основните свободи, залегнали в Договора“. Вж. и Решение по дело Wencel, точка 50.

15 — Това следва и от използването на израза „[...] които може по целесъобразност“ в текста на член 11, параграф 1 от Регламент № 987/2009, както и от използването на термина „in particular“ („по-специално“) от Съда в Решение по дело Swaddling.

16 — Вж. Решение по дело Swaddling, точка 30.

33. Освен това е полезно да се отбележи, че точки а)—г) от член 11, параграф 3 от Регламент № 883/2004 предоставят някои специфични примери за положения на връзки с държава членка, които позволяват на тази държава членка да наложи своето законодателство спрямо едно осигурено лице. Най-общите положения са тези на заетост или самостоятелна заетост в държава членка. Въпреки че при условията на специалните правила в членове 19—20 от този регламент тези специфични форми на връзка имат предимство пред по-общия критерий за пребиваване¹⁷, възможно е те да бъдат разглеждани и просто като специфичен израз на това понятие. По този начин те служат само за да подчертаят факта, че прилагането на законодателството за социална сигурност на дадена държава членка, чрез пребиваване или по друг начин, предполага определена връзка с тази държава членка.

34. Накрая, може би е уместно да не се надценява фактът, че много от делата, свързани с понятието „пребиваване“ за целите на координацията на социалната сигурност, се отнасят до въпроса дали осигуреното лице е *придобило* статута на лице с пребиваване, доколкото това лице е искало да получи обезщетение от затворена държава членка¹⁸. Изглежда обаче, че настоящото дело се отнася до обратния сценарий: при какви обстоятелства едно осигурено лице би могло *да загуби* този статут и съответните обезщетения¹⁹?

35. След направения опит за обобщаване на правото относно понятието „пребиваване“ сега ще премина към поглед отблизо на понятието „престой“ с оглед на специфичните характеристики на случая.

В – Понятието „престой“ съгласно Регламент № 883/2004

36. Към момента и доколкото ми е известно Съдът все още не е изяснил понятието „престой“ съгласно Регламент № 883/2004. Поради това предлагам следните съображения.

37. Съгласно член 1, буква к) от Регламент № 883/2004 „престой“ означава временно пребиваване.

38. Определението за понятието „престой“ съгласно член 1, буква к) от текста на Регламент № 883/2004 на английски език се отнася за понятието „пребиваване“, въпреки че то е квалифицирано като „временно“. В този смисъл това е едно заобиколно определение, което не е от голяма помощ. Въпреки това дори по този начин то подчертава факта, че обратно на твърдяното от ирландското правителство, двете понятия не могат да се разглеждат напълно изолирано.

39. По отношение на тълкуването на понятието „престой“ са изложени някои становища.

17 — Вж. член 11, параграф 3, буква д) от Регламент № 883/2004.

18 — Решение по дело Swaddling се отнася до гражданин на Обединеното кралство, който е работил във Франция в продължение на близо тринадесет години, прекъснати от шестмесечен период в Обединеното кралство, след което той се завръща в Обединеното кралство и през същия месец кандидатства за сума за подпомагане на доходите. Намерението на г-н Swaddling да пребивава там не е оспорено, а предметът на спора е изискването за значителен период на пребиваване, преди да се кандидатства за сума за подпомагане на доходите (вж. точка 27 от това съдебно решение). В Решение по дело Knoch, което се отнася до отказа от страна на германските органи да предоставят обезщетение за безработица, г-жа Knoch е живяла и през по-голямата част от времето е работила в Обединеното кралство за период, който с малко надвишава две години, прекъсван само от кратки периоди на престой в Германия през лятото. Решение от 21 юли 2011 г. по дело Stewart (C-503/09, Сборник, стр. I-6497) се отнася до отказа да се предостави краткосрочно обезщетение при неработоспособност на млади хора с увреждания на страдаща от синдрома на Даун гражданка на Обединеното кралство, която е живяла приблизително единадесет години в Испания, *inter alia* поради обичайното ѝ пребиваване там (което не се оспорва). Следователно тези дела се отнасят по-скоро до придобиването, отколкото до запазването на едно обезщетение.

19 — От друга страна, настоящото дело несъмнено повдига и въпроса за момента, откогато се счита, че едно осигурено лице не просто има престой в друга държава членка. В Решение от 23 февруари 2006 г. по дело Keller (C-145/03, Recueil, стр. I-2529), споменатото от запитващия съд, престоят в чужбина, през който г-жа Keller получава спешно лечение на злокачествения тумор, от който страда, изглежда е продължил не повече от осем месеца.

40. Като внимава да не тълкува ограничително членове 19 и 20 от Регламент № 883/2004, ирландското правителство твърди, че на думата „временно“ в определението на понятието „престой“ трябва да се даде обичайното ѝ значение „продължаващ определен период от време, който не е постоянен“. Ирландското правителство освен това твърди, че престоят не е обичаен или постоянен и че текстовете на други езици на Регламент № 883/2004 подкрепят виждането, че престоят включва посещение на друга държава членка (като текста на френски език, при който се използва думата „séjour“). От своя страна, HSE посочва, че едно от обичайните значения на „има престой“ е „да живее някъде временно като посетител или гост“ и че да се опише, че г-н I временно „има престой“ в Германия, би означавало да се наруши този смисъл.

41. По тази точка първо ще отбележа, че както се посочва в точка 37 по-горе, „престой“ се определя в текста на Регламент № 883/2004 на английски език като временно пребиваване. Доколкото „пребиваване“ от своя страна се определя като мястото, където лицето обичайно пребивава, „временно пребиваване“ много лесно би могло да се изтълкува като означаващо мястото, където лицето пребивава временно. Следователно, ако се има предвид, че Съдът последователно е приравнявал мястото на „пребиваване“ на обичайния център на интересите на едно лице, може да се разбира, че мястото на „престой“ означава временният център на интересите на едно лице.

42. Второ, и като следвам същата логика като на изложените в точки 30 и 38 по-горе доводи, според мен съществува структурна връзка между понятията „престой“ и „пребиваване“, тъй като един престой предполага пребиваване някъде. Следователно критериите, използвани за да се установи, че конкретно място е мястото на пребиваване на едно осигурено лице, трябва да обхващат отрицателното действие от изключването на възможността това да бъде мястото на престой.

43. Трето и по-важно, използването на думата „временно“ квалифицира понятието „престой“. „Временно“ не означава определено, а по-скоро непостоянно. Следователно „временно“ не предполага определена продължителност. В съответствие с това съм съгласен с Комисията, че нито член 19, нито член 20 от Регламент № 883/2004 предвиждат някакво специфично времево ограничение на продължителността на престоя. С други думи, не е задължително престоят да обхваща посещение с по-кратка продължителност.

44. Освен това, ако с оглед на обосноваването следваше да се приеме, че думата „séjour“ на френски език означава по-кратко посещение, достатъчно би било да се посочи, че текстовете на различните езици не сочат недвусмислено към внушаваната от ирландското правителство и HSE посока²⁰. Напротив, изложените от ирландското правителство и HSE доводи се оборват от систематичното тълкуване на Регламент № 883/2004, както се обяснява в следващите две точки.

20 — Всъщност един бърз поглед към различното предаване на думата „престой“ на някои от другите официални езици (DE: „Aufenthalt“; DK: „ophold“; ES: „estancia“; FI: „oleskelulla“; IT: „dimora“; PT: „estada“; NL: „verblijfplaats“; RO: „ședere“; SV: „vistelse“) не посочва недвусмислено, че тя обхваща по-кратка продължителност.

45. Както правилно отбелязва г-н I, съгласно определението, предвидено в член 1, буква х), подточка i) от Регламент № 883/2004 (изменен) — разпоредба, която се прилага към дял III, глава 1, в която се намират членове 19 и 20 от този регламент — понятието за обезщетения в натура, посочено както в член 19, параграф 1, така и в член 20, параграфи 1 и 2, обхваща обезщетения в натура за дългосрочна грижа²¹. Следователно самата структура на Регламент № 883/2004 е построена на предположението, че едно осигурено лице може да има престой и да получава обезщетения в натура в друга държава членка за по-голяма продължителност.

46. Заслужава си освен това да се отбележи, че след поправката на Регламент № 1408/71 — който преди това съдържа в член 22, параграф 1, подточка i) условието, че „продължителността на периода, през който се предоставят обезщетенията, се урежда от законодателството на компетентната държава“ — такова условие вече не намира отражение нито в член 19, нито в член 20 от Регламент № 883/2004. В действителност при прочит в контекста на новото определение за „обезщетения в натура“, както се посочва в член 1, буква х), подточка i) от Регламент № 883/2004, спорно е дали държавите членки могат едностранно да определят ограничения на продължителността на предоставянето на обезщетения в натура²².

47. Като се има предвид гореизложеното, ирландското правителство все така твърди, че нарочното тълкуване на понятието „престой“ възпрепятства заключението, че г-н I просто има „престой“ в Германия. Същото правителство твърди, че едно лице няма предоставено право да избира системата за социална сигурност, към която се числи, нито съгласно Договорите, нито съгласно Регламент № 883/2004. Според него този регламент е акт за координация, предназначен да гарантира, че за всяко конкретно лице се прилага само една схема. При обстоятелствата, при които според ирландското правителство г-н I би имал правото да се осигурява съгласно германската схема, едновременното право да остане в обхвата на ирландската система би разрушило напълно целта на системата. Ако бъде установено, че г-н I все още има „престой“ в Германия, би могло следователно да се твърди, че той не е обхванат от германската система за социална сигурност, което според ирландското правителство не би било в съответствие с общата цел на Регламента.

48. Преди да разгледам цялостно становището на ирландското правителство относно нарочно тълкуване на понятието „престой“, ще отделя още малко внимание на неговия довод, че г-н I има правото да се присъедини към германската схема за социална сигурност.

49. В действителност както ирландското правителство, така и HSE твърдят, че независимо от становището на High Court, че „настоящият случай попада между [членове 19 и 20 от Регламент № 883/2004]“, не съществува опасност от някаква празнота в осигуряването на г-н I. От своя страна HSE посочва, че „германските органи ще покрият разходите по здравеопазването на [г-н I], ако той е част от тяхната система“ и че „доколкото е известно на HSE, компетентните германски органи са съгласни г-н I да премине към тяхната система за целите на неговото здравеопазване“. С оглед на първата от горепосочените бележки ирландското правителство посочва, че „на [г-н I] ще бъде разрешено да се присъедини към германската система, ако той сътрудничи, като кандидатства за подобно покритие“, и освен това, че „[г-н I] има право да се присъедини към германската система“.

21 — Тази разпоредба гласи следното: „Обезщетения в натура“ означава: [...] за целите на дял III, глава 1 (обезщетенията за болест, за майчинство и съответните им обезщетения за гледане на малко дете от бащата) обезщетения в натура, предвидени в законодателството на държава членка, които са предназначени да осигурят, предоставят, изплатят директно или възстановят разходите за лечение и свързаните с него продукти и услуги. *Това включва обезщетения в натура за дългосрочна грижа*“ (курсивът е мой). Това определение е вмъкнато от Регламент № 988/2009. Причината за това изменение не става обаче очевидна от съображенията на този регламент или от неговите *travaux préparatoires*.

22 — Следователно моят прочит на извода от Решение на Съда по дело Keller, точка 51, според който държавите членки са свободни да определят ограничение на валидността на издаденото от компетентната институция по пребиваване разрешение, е, че той препраща само към периода, през който осигуреното лице може да се позовава на подобно разрешение, за да получи обезщетение в натура от държавата членка по престоя, а не към действителната му продължителност.

50. Встрани от факта, че германското правителство не е потвърдило никое от тези твърдения, в известен смисъл ирландското правителство и HSE са прави. Както се посочва по-горе, никой не може да има едновременно няколко места на пребиваване за целите на координацията на социалната сигурност. Ако г-н I не пребивава в Ирландия, тогава той може да бъде разглеждан като лице с пребиваване в Германия за целите на Регламент № 883/2004. При условие че неговият център на интереси е там, той е свободен да кандидатства пред компетентните германски институции, за да се присъедини към схемата за социална сигурност в Германия, в съответствие с предвидената в член 3, параграф 2 от Регламент № 987/2009²³ процедура.

51. Това обаче очевидно не е желанието на г-н I и становищата на ирландското правителство и HSE сякаш нарочно не вземат предвид това. Поисканата от Съда насока се отнася именно до въпроса дали едно лице в положението на г-н I все още може да се приеме, че има само престой в държавата членка, в която се провежда лечението, и следователно дали първоначалната държава членка по пребиваване или държавата членка, в която се провежда лечението, трябва да плати разходите за продължителното (навярно скъпо) лечение, от което се нуждае лице като г-н I.

52. Освен това, макар ирландското правителство правилно да посочва, че член 3, параграф 2 от Регламент № 987/2009 изисква от осигуреното лице да сътрудничи на релевантната компетентна институция, за да може тя да определи приложимото към това лице законодателство, подобно задължение се прилага и в обратния случай по отношение на засегнатото съгласно член 3, параграф 4 от този регламент²⁴ лице.

53. Освен това, когато компетентната институция желае да ограничи или да откаже обезщетенията, дължими на едно лице съгласно нейното законодателство, поради факта че лицето е преместило пребиваването в друга държава членка, струва ми се, че съгласно член 3, параграф 4 in fine от Регламент № 987/2009, във връзка с член 11, параграф 1 от него и по-общо съгласно член 20²⁵ и принципа на лоялно сътрудничество, посочен в член 4, параграф 3 ДЕС, подобно задължение за сътрудничество възниква и по отношение на институциите на другите заинтересовани държави членки²⁶. На тези институции трябва да се предостави възможността да заявят дали приемат констатацията, че засегнатото лице е сменило своето пребиваване, тъй като очевидно подобна констатация би могла да има финансови последици за тях. Обратното становище би лишило член 11, параграф 1 от Регламент № 987/2009 от неговата ефективност, която е именно да се разрешат различията в становищата между институциите на две или повече държави членки по отношение на пребиваването на едно лице.

23 — Тази разпоредба посочва, че „[от] лицата, за които се прилага [Регламент № 883/2004], се изисква да препратят на съответната институция информацията, документите и подкрепящите ги доказателства, необходими за установяване на тяхното положение или това на техните семейства, за установяване или запазване на техните права и задължения, и за определяне на приложимото законодателство и задълженията им съгласно него.

24 — Съгласно тази разпоредба „[д]околкото е необходимо за прилагането на [Регламент № 883/2004] и на [Регламент № 987/2009], съответните институции незабавно препратят информацията и издават документите на заинтересованите лица без забавяне и във всички случаи в крайните срокове, предвидени от законодателството на съответната държава членка. Съответната институция уведомява за своето решение претендиращото за обезщетение лице, което пребивава или е в престой в друга държава членка, пряко или чрез органа за връзка на държавата членка на пребиваване или престой. В случай че откаже обезщетения, тя посочва също основанията за отказа, правните средства за обжалване и предвидените за това срокове. Копие от това решение се изпраща на другите заинтересовани институции“.

25 — Заглавието на тази разпоредба е „Сътрудничество между институциите“.

26 — По отношение на сходно на разглежданото в този случай положение вж. Решение от 25 февруари 2003 г. по дело ИКА (C-326/00, Rescuel, стр. I-1703, точки 51 и 52). Това дело се отнася до пребиваващ в Гърция пенсионер, който страда от хронична болест на сърцето. Докато има престой в Германия, пенсионерът, който преди това е получил формуляр E 111 (чиято валидност е ограничена за период от около месец и половина), е бил длъжен да получава лечение. Германската институция по мястото на престоя поискала от гръцката институция да издаде формуляр E 112, което било отказано.

54. Във връзка с това не мога да не отбележа, че с изключение на известна двустранна кореспонденция между HSE и Комисията, актът за преюдициално запитване не съдържа никаква информация относно споразумение между ирландските и германските органи²⁷. Като се има предвид гореизложеното, не виждам как твърдението, че г-н I не е сътрудничил на компетентната институция или институции, би могло да освободи ирландските органи от съответното им задължение да си сътрудничат с аналогичните германски институции²⁸.

55. Следователно повдигнатият от ирландското правителство и HSE довод относно готовността на германските органи да допуснат г-н I до тяхната система за социална сигурност и да носят финансовата отговорност за неговото лечение повече не следва да се поддържа.

56. Ако отново разгледаме целите на Регламент № 883/2004, на друго място съм имал повода да посоча²⁹, че този регламент координира действащите в държавите членки системи за социална сигурност. Той се стреми да постигне посочената в член 48 ДФЕС цел, като предотвратява отрицателните последици, които упражняването на правото на свободно движение на работниците би могло да има спрямо ползването на обезщетенията за социална сигурност от тях и членовете на техните семейства³⁰. Съобразно съображение 4 от неговия преамбюл обаче³¹ Регламент № 883/2004 не създава обща схема за социална сигурност, а допуска различните национални системи за социална сигурност да продължават да действат и единствената му цел е да гарантира координацията на тези схеми. Съгласно член 11, параграф 1 лицата, за които той се прилага, „са подчинени на законодателството само на една държава членка“, определено в съответствие с посочените в дял II правила³². Следователно той позволява запазването на съществуването на отделните схеми, което поражда отделни претенции спрямо различни институции, срещу които заявителят притежава преки права или по силата на самото вътрешно право, или по силата на вътрешното право, допълнено при необходимост от правото на ЕС³³.

57. Следователно установеният съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 механизъм за координация е предназначен да доведе до определянето на една държава членка като отговорна в крайна сметка за претенциите на осигурените лица. Обратното, този регламент има за крайна цел да възпрепятства позоваването от страна на осигурени лица на отговорността на други държави членки, в които не произтичат преки права в това отношение. Следователно от парична гледна точка Регламент № 883/2004 служи, макар и непряко, и за поставянето на ограничения на принципа на финансова солидарност между държавите членки.

27 — Информацията, която се съдържа в изпратената до Съда национална преписка по делото, обаче наистина съдържа някои данни за комуникация между HSE и компетентната германска институция. Всъщност изглежда, че HSE е било във връзка с Deutsche Verbindungsstelle Krankenversicherung — Ausland (Германско бюро за координация на здравното осигуряване — чужбина), наред с други, на или около 14 септември 2011 г. относно възможното прехвърляне на г-н I от формуляр E 112 към формуляр E 106 (понастоящем формуляр S1), но без резултат.

28 — По време на съдебното заседание ирландското правителство посочва, че причината, поради която не е била приложена процедурата съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 987/2009, е била, че не са съществували „различия в становищата“ между HSE и компетентната германска институция. Не разбирам обаче как това засяга задължението за сътрудничество, вменено на компетентната институция на държавата членка по пребиваването, когато, независимо от липсата на официално становище на институцията на друга държава членка, първата при все това продължава да отказва покритие поради наличието на прехвърляне на пребиваването, според нея, в тази друга държава членка. По отношение на задължението на г-н I да си сътрудничи с HSE, представляващият го съветник посочва, че той е предложил да се подложи на медицински преглед от назначен от HSE лекар, при условие че това се извърши в Германия с оглед на неговото състояние.

29 — Вж. моето заключение от 29 май 2013 г. по дело Vreij (C-140/12, точки 46 и 51—53).

30 — Вж. Решение на Съда по дело Vreij, точка 51.

31 — В съображение 4 се посочва, че „[н]еобходимо е да се вземат предвид особеностите на националните законодателства в областта на социалното осигуряване и да се изработи само система за координация“.

32 — Вж. и съображение 15 от преамбюла на Регламент № 883/2004, в което се посочва, че „[н]еобходимо е лицата, които се движат в [Европейския съюз], да бъдат подчинени на схемата за социална сигурност само на една отделна държава членка, за да се избегне съвпадане на приложимите разпоредби на националното законодателство и усложненията, които биха могли да възникнат от това“.

33 — Вж. Решение по дело Vreij, точка 43.

58. Следователно изглежда, че установената с Регламент № 883/2004 система за координация съставлява опит за разрешаване на вътрешното напрежение, от една страна, между нуждата да се опосредства предоставянето на обезщетения на осигурени лица, които са упражнили правото си на свободно движение, и от друга страна, нуждата да се защитят обществените финанси на държавите членки, които не носят отговорност за тези осигурени лица съгласно социалноосигурителното законодателство, било на национално равнище или на равнището на ЕС.

59. Като се има предвид гореизложеното, твърдението на ирландското правителство, че Регламент № 883/2004 не предоставя на едно лице никакво право да избира системата за социална сигурност, към която желае да се присъедини, не е напълно вярно. В действителност, в съответствие с основния принцип на свободно движение на лицата, което този регламент цели да насърчи, мястото, където лицето обичайно пребивава, от самото начало е в голяма степен следствие от дълбоко личен избор. Подобен избор например може да включва живеене и работа в друга държава членка при равни условия с гражданите на тази държава; или нещо друго.

60. Освен това в хипотезите на непланиран неотложен медицински случай не може разумно да става въпрос за „избор“; нито пък може да се съпоставя положението на човек, принуден да проведе лечение в друга държава членка, с това на човек, който е бил в състояние да направи доброволен избор. В действителност според акта за преюдициално запитване, който е единствената референтна точка за Съда по отношение на фактите по случая, не може да има съмнения, че г-н I не разполага с избор по този въпрос. Запитващата юрисдикция подчертава, че г-н I е бил сериозно болен в продължение на единадесет години, като следствие от сериозно заболяване, което се е проявило за пръв път по време на почивка в Германия, и че понастоящем той действително е принуден, поради сериозното си заболяване и удобството да се намира в близост до специализирано медицинско лечение, да остане физически в Германия.

61. Следователно не приемам доводите на ирландското правителство, че нарочното тълкуване на Регламент № 883/2004 води до заключението, че едно лице в състоянието на г-н I по някакъв начин „прави избор“ да остане в Германия и следователно обичайно пребивава там. В действителност фактът, че HSE непрекъснато му е издавало формуляр E 112 за лечението му, е показателен сам по себе си³⁴. Във всеки случай преценката дали г-н I разполага с избор къде да пребивава трябва да отчита неговото *настоящо* състояние на здравето, за което се приема, че се е влошило през годините.

62. Основният довод в подкрепа на становището, че г-н I вече не просто има престой в Германия за целите на членове 19 и 20 от Регламент № 883/2004, е, че той е живял там в продължение на повече от единадесет години. В действителност нидерландското правителство, по същество подкрепено по тази точка от ирландското правителство и HSE, твърди, че прекараният друга държава членка дълъг период от време е от голямо значение за определяне на пребиваването.

63. Не приемам тези доводи. Това становище по същество се оборва от извода от споменатото по-горе Решение на Съда по дело Swaddling³⁵, както и от други подобни съдебни решения³⁶.

34 — Както Комисията посочва по време на съдебното заседание, това, че вероятно тези формуляри са били издадени от състрадание, както твърди ирландското правителство, не може да отрече факта, че те *са били* издадени, с всички последици от това.

35 — Цитирано в точка 31 по-горе.

36 — В този смисъл вж. Решение по дело Кнош, точки 26 и 27 и цитираната съдебна практика, в което Съдът приема във връзка с член 71, параграф 1, буква б), подточка ii) от Регламент № 1408/71 (който координира предоставянето на обезщетения за безработица), че по отношение на понятието за пребиваване, посочено в тази разпоредба, „не съществува точно определение за критерия за продължителността на отсъствието и [...] това не е изключителен критерий“ и освен това че „никая разпоредба от Регламент № 1408/71 не предвижда времево ограничение, отвъд което член 71, параграф 1 буква б), подточка ii) повече не трябва да се прилага“.

64. В действителност според мен фактът, че едно осигурено лице е имало престой в друга държава членка, за да получава лечение през период от време, който може да се опише като дълъг (или дори като много дълъг), сам по себе си не е достатъчен, за да се установи — или обори — обичайно пребиваване. В действителност именно поради желанието на едно лице да се възстанови от заболяване и да се завърне у дома подобна продължителност на престоя не води автоматично до преобразуването на временния център на неговите интереси в обичаен³⁷.

65. Това становище изглежда потвърждава член 25, А, параграф 3 от Регламент № 987/2009³⁸. Изглежда, че разумът, стоящ зад тази разпоредба, потвърждава, че осигурено лице, което неотложно се нуждае от лечение, докато има престой в друга държава членка, не трябва да бъде принудено да прекъсне това лечение, за да се върне в държавата членка по пребиваване, където да потърси подобно лечение, ако това би било противопоказно по медицински причини. В действителност Съдът признава, че дори когато е възможно лечението да се е наложило поради процеси в здравословното състояние на осигуреното лице по време на временен престой в друга държава членка, които са свързани с хронично състояние и следователно с постоянно или дълготрайно заболяване, това не е достатъчно да го възпрепятства да получи това лечение³⁹.

66. Именно поради това съображение ми се струва нелогично твърдението, че член 11, параграф 2 от Регламент № 987/2009 принизява мястото на намерението на осигуреното лице в сравнение с обективните критерии, посочени в член 11, параграф 1. От последната разпоредба изглежда следва, че намерението на осигуреното лице е релевантно само когато пребиваването не може да се установи въз основа на посочените в член 11, параграф 1 критерии. Несъмнено този регламент е предназначен да кодифицира, *inter alia*, практиката на Съда относно релевантните критерии по отношение на въпроса за обичайното пребиваване. Бих спорил обаче, че изводът от Решение на Съда по дело *Swaddling*⁴⁰ не установява никаква йерархия между различните критерии, които следва да се вземат предвид, и не може да се разглежда като означаващ, че намерението, дори когато е потвърдено от обстоятелствата, се зачита по-малко от другите релевантни критерии. В действителност центърът на интересите на едно лице трябва да се основава на цялостна оценка на наличната информация относно релевантните факти, както и Комисията признава в писменото си становище.

67. Във всеки случай, както споменах в точка 32 по-горе, член 11 от Регламент № 987/2009 не е пряко приложим към настоящия случай. Следователно фактът, че той може да класифицира намеренията като вторичен критерий, няма тежест в преценката за мястото, където е центърът на интереси на г-н I.

37 — Според информацията, която се съдържа в изпратената до Съда национална преписка, изглежда, че г-н I е направил опит за репатриране в Ирландия и във връзка с това е потърсил, *inter alia*, подкрепата на HSE, но без успех. Това също е споменато по време на съдебното заседание от представителя на г-н I — въпрос, който HSE не е коментирал.

38 — Член 25, А, параграф 3 гласи следното: „[о]безщетенията в натура, посочени в член 19, параграф 1 от [Регламент № 883/2004], се отнасят за обезщетенията в натура, които са предоставяни в държавата членка на престой, в съответствие с нейното законодателство, необходимостта от които е медицински обоснована, с оглед на това да се избегне принудителното връщане на осигуреното лице в компетентната държава членка преди края на предвидената продължителност на престоя, с цел получаване на необходимото лечение“.

39 — Вж. Решение по дело ИКА, точка 41. Несъмнено това съдебно решение се отнася до положението на пенсионер, регламентирано по това време от специалната разпоредба, съдържаща се в член 31 от Регламент № 1408/71, а не член 22. Въпреки това съгласно Регламент № 883/2004 изглежда, че престоят на пенсионери в държава членка, различна от тази на пребиваването, като цяло е бил приравнен на правилата, приложими към другите осигурени лица — вж. член 27, параграфи 1, 2 и 3 от последния регламент. Освен това Съдът приема, че след като вече е издаден формуляр Е 112 съгласно член 22, параграф 1, буква в) от Регламент № 1408/71 за получаването на обезщетения в натура в чужбина — както в положението на г-н I — тези обезщетения „покриват цялото лечение, изчислено като ефективно за заболяването или болестта, от които засегнатото лице страда“; вж. Решение по дело *Pierik* (117/77, *Rescueit*, стр. 825), точка 15 (курсивът е мой).

40 — Цитирано в точка 31 по-горе.

68. Освен това ще изтъкна факта, че Съдът признава, че нищо в Регламент № 1408/71 не внушава, че парични обезщетения за инвалидност могат да бъдат преустановени по съображение, че получателят пребивава на територията на държава членка, различна от тази, в която е разположена институцията, която отговаря за изплащането⁴¹. Не виждам причина да заема различно становище по отношение на предоставянето на обезщетения в натура, които са под формата на лечение, предназначено да облекчи едно лице във физическото положение на г-н I, а не са под формата на парични обезщетения⁴². Следователно, ако една държава членка няма право да преустанови подобно обезщетение, дори когато засегнатото лице действително пребивава в чужбина, още по-трудно е да се разбере как тя би могла да стори това, когато се оспорва въпросът за пребиваването.

69. С оглед на гореизложената дискусия, според мен не е възможно да се предвиди златно правило относно точното време, което е необходимо в друга държава членка, за да се превърне „престоят“ в „пребиваване“. Трябва обаче да допълня, че следва да е невъзможно подобно значимо правно събитие да настъпи спонтанно и на случаен принцип. В действителност е важно да се припомни, че, както признава HSE, „целта на правото на ЕС относно здравеопазването е да гарантира, че не съществуват празноти и че дадено лице не е останало без финансиране, само защото се намира в друга държава членка“.

70. Следователно, за да разширя бележките, направени в точки 52 и 53 по-горе, относно задълженията на заинтересованите страни, едно осигурено лице не може без предварително уведомление просто да бъде изключено от система за социална сигурност, към която до момента е принадлежало. Това би изисквало или предприемането на положителни действия от страна на това лице във връзка с прехвърлянето на пребиваването в рамките на Европейския съюз (като новата компетентна институция бъде информирана за това прехвърляне в съответствие с член 3, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 987/2009), или най-малкото общото съгласие между релевантните институции на две или повече държави членки, както се предвижда в член 11, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Подобно съгласие ще предостави на това лице възможността да оспорва това становище в случай на несъгласие (както е в настоящият случай), в съответствие с член 3, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 987/2009.

71. В заключение, според мен трябва да се приеме, че понятието „престой“, както се посочва в Регламент № 883/2004 (например в член 1, буква к) и членове 19 и 20) означава временният център на интересите на едно лице. Принудителният престой в държава членка по медицински съображения — дори в продължение на твърде дълъг период — сам по себе си няма за последица, че мястото на лечение, което до момента е било временният център на интересите на едно лице, автоматично се превръща в място на обичайно пребиваване за целите на този регламент.

72. Както приемат всички страни, които са представили становища пред Съда, във всеки случай High Court следва да приложи закона към фактите и да установи мястото на пребиваване на г-н I въз основа на цялостна оценка на всички релевантни обстоятелства, включително относно това дали г-н I остава принуден по медицински причини да има престой в Германия, за да получава необходимото лечение. Наистина вземам бележка от факта, че въпреки многото обстоятелствата, които внушават обратното, в акта за преюдициалното запитване запитващата юрисдикция заема предварителното становище, че на отпращания преюдициален въпрос следва да се отговори положително.

41 — Вж. Решение от 20 юни 1991 г. по дело Newton (C-356/89, Recueil, стр. I-3017, точка 21). Вж. и Решение по дело Stewart, точка 62, в което Съдът не прави разграничение между придобиване и запазване на подобно обезщетение. Тази съдебна практика се отнася до член 10 от Регламент № 1408/71, а не до член 10а (понастоящем член 70, параграф 4 от Регламент № 883/2004) относно специални парични обезщетения, независещи от вноски, чиято „неизносимост“ несъмнено е ограничена.

42 — Бих допълнил, че г-н I получава „неизносимо“ парично обезщетение от Ирландия (помощ за лица с увреждания), което изглежда, че преследва подобна цел.

IV – Заключение

73. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори по следния начин на поставения от High Court (Ирландия) преюдициален въпрос:

„При тълкуването на член 1, буква к) от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност за целите на членове 19 и 20 от него принудителният престой в продължение на повече от единадесет години на осигурено лице в държава членка, различна от държавата на пребиваване, поради сериозно заболяване, което за първи път се е проявило, когато това лице е на почивка в тази държава членка и действително е било принудено поради сериозното си заболяване и близостта на специализирана медицинска грижа физически да остане в тази държава членка за този период, само по себе си не поражда като последица, че лицето повече не може да се приема като просто имащо престой в държавата членка, в която се провежда лечението. Запитващата юрисдикция следва да установи мястото на пребиваване на това лице въз основа на цялостна оценка на всички релевантни обстоятелства, включително относно това дали поради медицински причини лицето остава принудено да има престой в държавата членка, в която се провежда лечението, за да получи необходимото лечение“.